

A lap szellemi részére vonatkozó minden közlemény Margitai József szerkesztő nevére küldendő.

Kiadóhivatal:

Fischer Fülöp könyvkereskedése, Ide küldendő az előfizetési díjak nyititterek és hirdetések.

Hirdetések jutányosan számítatnak.

MURAKÖZ

magyar és horvát nyelven megjelenő társadalmi ismeretterjesztő és szépirodalmi hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 kor.
Fél évre 4 kor.
Negyed évre 2 kor.
Egyes szám ára 20 fill.

Hirdetések elfogadhatnak:

Budapest: Goldberger A. V. és Eckstein B. hird. irod. Bécsben, Schalek H., Dukas M., Oppelik A. **Általános Tudósító-hirdetési osztálya Budapest.**

Nyititter péntesre 20 fill.

A »Csáktornyai Takarékpénztár«, »Muraközi Takarékpénztár«, a »Csáktornya Vidéki Takarékpénztár« s a t. hivatalos közlönye

A nemzeti ünnepek megtartásáról a népiskolában.

E tétel megírásához a hazaszeretet iránti lelkesedés indít. Hogy logok-e némi felvilágosítással szolgáljni, azt a tisztelt olvasók bírálata alá bocsátom.

Az igaz, hogy újat itt nem sokat mondhatok és ha mégis hozzáfogok, oka a mint fentebb említém az a lelkesedés, mely elfog, a hányszor csak nemzeti történelmünket olvasom, oka a szeretet, mely e földhöz köt és a mely szeretettel tanítványaim szívébe akarom átültetni.

»A történelem az élet mestere«, e szavakkal kezdem meg rövid értekezésem tárgyalását. Régi mondás, keletkezésének alapjául a folytonos, szinte kivétel nélküli tapasztalat szolgált és azóta minden esemény, minden nap csak újabb erősítő oszlopául szolgál e közmondás igaz voltának.

Oka főképpen az, mert ez az egyetlen tudomány, mely kielégíti az embert a szép, igaz és jó után való hathatós törekvésben, oka az, hogy ez az a tudomány, mely fenn tartja a folytonos lánczolatot az egyén és az egyén közt és képesíti az embert, miszerint az elmúlt idők eseményeit, mint sajátjait vegye, azokra építsen és ne tekintse magában kezdetnek és ne befejezletnek a mindenséget.

Az emberek és a történelem tanulmányozása által szerzünk magunknak életérőt és a múltból okulva a tapasztalás intelmeit

előlegezzük magunknak. Ez az egyetlen tudomány, mely az elméletet az alkalmazással, az iskolát az élettel a legszerencsésebben képes összekötni.

Mert ismétlődik minden e földön. A fű, fa, virág szénsavat, illatot lehel és megleltívén a levegőt, lecsapódik a termőtalajra, csak azért, hogy belőle újból ugyanazon, vagy más hasonló szervezet kiegészítő része legyen. Az a parány, mely most valamelyik emberi testben él, mozog, hajdan a legnagyobb valószínűség szerint már volt egy ilyen helyzetben és a jövőben sem gátolja semmi, hogy ugyanaz meg ne történjék vele, »mert nincs új a nap alatt.« És a szentírás ezen mondása alól nincs kivétel, ismétlődik az érzelem, a gondolat, a szó, a cselekedet, ha ugyanazon tényezők együttthatása bekövetkezik.

Nem tudom, hol olvastam e gondolatot, de érzem, hogy dolgoztam egyik jelentős érvét képezi, mert okadatozza a történelem tanítását és ennek kifolyása gyanánt a nemzeti ünnepek megtartását. Ugyanis, ha megismétlődhetik ugyanazon tényezők hatása alatt, úgy nekünk néptanítóknak kötelességünk első sorban, hogy olyanná tegyük a gyermeki szívet, hogy történelmünk nagy alakjainak megismerése reá üdvös és örökös befolyást gyakoroljon; hadd lássa be a gyermek, hogy amit tőle a társadaim, a haza, és vallása kíván, az nem lehetetlen, hiszen megfelle már más is, ember, mint ő. Hassunk becsérzeterre éppen ezen ünnepségek által, sőt ezzel élésszük fel e minden-

esetre nemes érzést, ha eddig hiányzott volna, fékezni fogjuk vele lelkében a gyáva önzést, korunk egyik csunya betegségeit és nemes tevékenységre ösztönözzük gyermekeinket. Fordítsuk szemeket a rég-vagy közel mult nagyembereire, kibék személyesítve tudunk egész korokat, a gyermek mérlegelni fogja, fölviláglik előtte saját törpésége, de Istentől adott szellemi és anyagi eszközeivel, melyek kiképzése ismét csak a mi feladatunk, igyekezni fog kövételére azoknak kiket esetleg nem ismerve, a sárban maradt volna.

Hadd legyen a gyermek olyan mint a banánfa új ága, mely a magasból lehajolva, felve keresi a reá nézve még idegen anyagot, a földet, biztosítást, erőtl azonban a régi törzstől vesze, melytől el nem fog válni soha. »A hazaszeretet a vallás iránt való szeretettel együtt az emberi szívnek legszentebb érzelme.« Ezen érzelem fejlesztésére törekszünk, midőn az iskolában nemzeti ünnepet ülünk, az elhunyt és örökké élő diákok emlékére.

És e munka nem nehéz!

Népünk földjéért él és hal. Egyetlen vágya többnek és mindig többnek szerzése. Népünk szereti a levegőt, melyet beszív, szereti a vizet, iszik, melyet gyermekkora óta megszokott, a látóhatárt, legyen az hegyekkel határolt, vagy végtelen sík, az egyik csodás változatosságával, égbe nyúló fönőségét hat reá, a másik beláthatatlansága, végtelennek tetsző nagyszerűségével van reá hatalmas varázsszal. Dolgunk, mondom, ke-

TÁRCZA.

Egy szürke mankó.

(Elbeszélés)

— Olga nagysám, jól mulat?
— Látni, mit kérdezi!
— Pardon, elfelejtettem, hogy az én szerény kérdéseimet toladokásnak veszi.

Olga vállat vonva még csak feleletre sem méltatta a sánta ügyvédet, a kit szerénysége és gyöngédsége daczára a legkiálthatatlanabb embernek ismert.

A fiatal ügyvéd mankóval járó sánta ember és mégis a nyaraló társaság kedvence volt. Szerette mindenki kellemes modora, szerénysége és talán művészi szép hangjáért. Nagyon szépen énekelt. Kedves hangja mindenkit meghatótt, csak Olga, a furdó-orvos egyetlen leánya, mintha nem is hallaná, hangját soha egy elismerésre sem méltatta. Altalában Horváth Béla az ügyvéd, jelenlétéről soha sem vett tudomást, ellenszenves volt előtte mindig az egyébként kedves ember.

Horváth iparkodott Olga ellenszenvét legyőzni és magát vele megismertetni, előzékeny volt hozzá mindig, pedig Olga heveségével számtalanszor megbántotta és ennek daczára Horváth nem tudott haragudni rá, szerette őt Olgát érző szive teljes melegével. És csak azon volt, hogy észre ne vegye iránta érzett szerelmét, mert félt, hogy akkor még jobban gyűlölné őt és ez, nagyon fáj

volna neki. Ma is, hogy összegyűlt a furdó közönség a kursalonban az ügyvéd egyik végében ült és olvasott, valahogy Olga melléje került, mire ő udvariasan megkérde, hogyan mulat és Olga megint oly kiméltlenül mutatta ellenszenvét, ez fáj neki. De azért magába fojtotta fájdalomát és úgy tett, mintha észre sem venné.

Csak úgy lopva nézte, hogyan szórakozik azzal a léha Elemérral, akitől annyira féltette ártatlan kedélyét, lelkét. Fess, szép fiú volt Elemér, de alapjában véve üres jellemű, olyan ember volt, aki modern akart lenni, minden mást elhanyagolva. És ez a fiú az ő merész bókjaival, tüzes szemével, ez meghódította Olga tapasztalatlan szívet.

Hogy értette Elemér, Olgát befogni és őt mások kigunyolásával mulattatni. Különösen Horváthból szeretett gonyt üzni, annélkül, hogy ő azt észre venné. Most is, hogy Olga ott hagyta Horváthot, Elemér mindjárt hozzá ugrott, hogy a mólja szerint mulattassa.

— Nézze Olga, hogy kuporog az a Horváth avval a könyvvel.

— Ejnye Elemér tudja, hogy ki nem állhatom azt a Horváthot, minek hozzá mindig elő?

— De Olgas látja szürke mankóját, szavamra, valami öreg asszonytól örökölhette, nem gondolja?

— Öreg asszonytól! magának kicsoda ötletei vannak.

— Na nincs igazam, kis nagysám?

— Eh hagyjon már. Mondja lesz valami a tervezett tánczából?

— Aha kíváncsi! nem mondom meg...

— Elemér, na! kérem Elemér!

— Holnap megmondom.

— De én most akarom tudni!

— Akarja? — Csak annyit mondott és ez elég volt Olgának, ő volt mindig az engedékenyebb.

— Nem, legyen úgy, ahogy maga akarja.

— Csókolom a kezét, maga egy aranyos kis lány, majd holnap megmondom azt is és még más is, nemde találkoznak az erdőben?

— Igen, annyussal megyek délelőtt.

— Hol lesz?

— A máriás fanál.

— Anyus is?

— O nem szeret oda jönni.

— Akkor maga fog oda sétálni igen?

— Ejnye mégsem így.

— Nem! akkor újánlom magam, kezeit csókolom nagysám.

— Na, nem Elemér.

— Nem! Igent könyörögtem Olgas.

— Jó, elviszem a lofit is.

— A pinesit!

— Nem bánom.

— Olgas! gyere, késő van Apa várni fog.

— Anyám rögtön.

— Szabad elkísérni nagysám?

— Ne fáradjon Elemér.

— Jó ezt megjegyzem.

— Kezét csókolom.

— Jó éjt.

— Máriússa. Még annyit sugott Elemér a haza siető Olgának.

vés, csak az eszményitessel kell foglalkoznunk, hogy a szeretetet melylyel most földjéért ég, általánosítsuk, mert így egy kissé önző anyagias.

A magyar nem világpolgár, neki azért jó itt, mert itt van itthona. Itt ringott bölcsője, itt a fa, mely alatt gyermekkorra vidám napjait töltte, itt a kis ház, melynek zsuppfődele őt felnőni látta. Családjához tartozik ez mind, a kis rásos kert rozmarinjaitól, boldogasszonyfűvétől, a nagy kerti hatalmas diófaig, minden fű, fa, virág, ott van lelkeben a hazaszeretlet, csak ki kell fejteni és erre a legjobb eszköz történelmi nagy alakjaink, nagyjaink megünneplése.

Ez lesz az, mely fölemeli őt a földről és mégis a földhöz köti szeretetét, így válik a nagyok tisztelete által a szeretet csodálatlaltá és lassanként valójának lényeges alkotó részévé lesz.

Ez ünnepekkel egybekapcsolott előadások hibében és a lelkesülés szavaival együtt majd élénken tárják a hallgató gyermek-és felnőtt sereg elé, hogy mennyit küzdöttek őseink e hon megszerzésére és megtartásáért, mennyi vér és pedig nemes vér tette termékenyvé azt a határt, hol most mint jogos tulajdonát élvezi a magyar és csodálja a dus, rengő kalásztengert.

Igy fogják megbecsülni e kincset, ha ismerik értékét, értéke pedig az érte ontott vér és az érte dicső csatában elhalt egyének mérhetlen számában van.

Arra való továbbá ezen iskolai ünnepek, hogy a gyermek már korán tudatalára ébredjen annak, hogy milyen fontos kötelességei lesznek a jövőben hazája iránt. Hadd tanuljon és pedig példákából, olyanokból, a minőket nem tud külön-külön felmutatni e vén Európa.

Az egész év telve van nagyjaink nevével, mintha nem akartak volna elmulasztani egyetlen hetet sem, hogy alkalmat ne adjanak hívó példájuk követésére.

Jertek is, hazám nagyjai, védő és istápoló szellemetek lebegjen folyton e hon tanítói felett, hogy tudjanak titeket méltán dicsérni, soha nem szünve magasztalni.

Ó jertek és segítsetek nagy munkánkban, hogy azok, kik nevelő gondunk alá vannak adva, méltó utódai lehessenek, kik

a hitért és honért készséggel hozzanak áldozatot, mint ti; hadd legyenek példák ők is majd unokáik előtt.

Kecsethy Gyula.

Schwarz J. főrabbi jubileuma.

Fényes ünnepe volt a muraközi zsidóságnak április 8-a, mely napon főt Schwarz J. rabbi, csáktornyai lelkipásztori és hitoklatói működésének 40. évét töltötte be. Délután 3 órára tűzte ki a jubileumi ünnepet rendező hitközségi eljáróság az ünnep kezdetét, de már 7-én este a tüzzoltózenekar zeneszóval köszöntötte a jubilánst, az ünnepi nap délelőttjén pedig a jubiláns volt tanítványai, szebbnél-szebb testő hajadonok, tolmácsolták küldöttségleg ékes szóval és remek virágcsokorral hitoklatójuk iránt érzelt ragaszkodásukat és szeretetüket; jó kívánságaikat Heinrich Fanni k. a pompás kis beszédbé foglalta. Majd a polg. isk. zsidó hitú tanulóifjúsága tisztelgett.

A hivatalos ünnepség d. u. 3 órakor hálaadó istentisztelettel kezdődött. A templomtól szülföltség megtöltő előkelő közönség sorában ott láttuk: Neumann Ede dr. nagykanizsai, Wiener Márk dr. köszegi, Schwarz Mór dr. győri főrabbi urakat, Csáktornya város képviselőtestületének hatlagu küldöttségét Petrics Ignác városbíró vezetése mellett, a csáktornyai kir. járásbírósg képviselőtében Szegő Hugó dr., Deme Kálmán albirákat és Himfy Lajos jegyzőt, a csáktornyai állami tanítóképző intézet tanári karának ötlagu küldöttségét, élén Margitai József igazgatóval, Pálya Mihály polg. isk. igazgatót, a perlaki izr. fiókhitközség küldöttségét és az izr. hitközség szinét jávát.

Katz Lipót főkéntor remek előadása és rövid karének után, a jubiláns, virággal díszített helyéről a szószékre lépett és tartalmas beszéd keretében fejtekte ki működése eszméit, ezek gyanánt a vallásosság és erkölcsösség terjesztését, az emberszeretlet gyakorlását, a hazafiság ápolását, a jótékonytágot jelölve meg. Működése legszebb eredményének tekintti, hogy hitközsége szelleme éber, jótékony intézetei teljes működésben vannak és hogy az egyesek is áldoznak a jótékonytágot és művelődés oltárán. Buzgó

imádságban mondott köszönetet Isten eddigi kegyelméért, továbbra is erőért és életért esdvé, hogy szerettelt hitközségét a jölet magaslátán, hazáját a boldogság felőtpontján láthassa. — A mély hatást kellett szónoklatot Katz főkéntor rövid, de szívemelő éneke követte, majd az ünnepe pap fia, Schwarz Mór dr. győri főrabbi gyönyörű beszédben fejtegette, hogy a mi őt a papi pálya választására indította, az atya példája, elvszilárdsága, bekeszerete, vallásossága és hazafisága volt, mert a jubiláns környező közszeretét és tisztelet benne is égő vágyat keltett, hogy leheszen olyan, mint mestere, oktatója, édes atya. A remek beszéd után, mely mélyen megindító imádsággal végződött, a »Hymnus« hangzott el és ezzel a templomi ünnep véget ért.

Az ezt követő díszközgyűlésen, miután a jubiláns érdemeit jegyzőkönyvbe foglalták és Schwarz rabbi ötlagu küldöttség kíséretében a terembe lépett, az élénzés lecsillapultával a gyűlést mindvégig vezető hitk. elnök, Wollák Rezső ügyvéd tömör beszédben méltatta a rabbi érdemeit templom, iskola, lár-sadalom körül, lendületesen tolmácsolva a hitközség szeretetét és tiszteletét papia iránt, gyönyörű szavakkal ünnepele a jubilánsnak női erényekben dus nejét is, majd megkapó fordulatlan a vallásos család életet csetelle és ennek kapcsán a hitk. ajándékát nyújtotta át. — Hármas éljen és zugó taps követte a magvas, szép, plasztikus beszédet. — Hirschmann Leo a »Chevra kadisa«, Wollák Rezsőné urnó pedig parázs magyar szónoklattal, mely a női kedvesség és a költői lendület változás szimpomájában ragyogott, az ünnepe alaptöltte »Izr. Nöegylet« érzelmeit nyilvánította, egy-egy ajándékkal kedveskedve.

Schwarz rabbi meghatoltan mondott köszönetet a szeretelt ilyenfel megnyilatkozásaért; élete legszebb napjának nevezte a jubileum napját és szépen jellemezte a köteleket, mely őt szeretelt hitközségehez, a nő-és szent egylethez tűzi. — A tanítóképző intézet nevében Margitai József képezdi, az áll. polg. isk.-ban pedig Pálya Mihály p. isk. igazgató üdvözölték a jubilánst, mint kartársukat. A »Dunántuli Rabbiegyesület« üdvözölő iratának felolvasása után a díszes közönség eloszlott és hullámzó rajokban siettek jó kívánataikat kitejezni a jubiláns lakására, hová a

— Anyuskám, ugye mehetek a Máriásfához?
— Ne menj Olga nagyon hűvös van ott!
— De anyuskám, kérlek engedj, imádkozni akarok.

— Jól van fiam, de vigyázz meg ne hűlj! Én majd itt fogok ülni ezen a padon, a pinesit mért viszed?

— Jönni akar.
— Lófi itt maradsz!
Olga gondolkodott, de aztán mégis elindult az ugy nevezett máriásfához.

Az erdő legsűrűbb, legszebb részén volt egy nagy hársfa és erre a szép fára valaki már évekkel ezelőtt egy szép Mária képet tettetett, de hogy miért és ki volt az, azt senki sem tudta.

Éppen ezért ez titokzatos volt és sok talál-gatásra adott okot. Egész mondákat fűztek ehhez a képhez.

Olga is hogy ide ért, leült a fa alatt levő padra és gondolkodott, hogy miért is van ez a szent kép itt.

Eszébe jutott az a sok mindenféle monda, a mit hallott és nagyon kíváncsi volt az igazságra.

De ezután Elemérre gondolta elfelejtett mindent. Elgondolta, hogy milyen szép, milyen kedves és milyen jó fiu ez az Elemér. Szentül hitte, hogy az egész világon nincs több olyan, csak néha egy kicsit mégis különönessé találta szezcasszús modorát. És bár mint is gyűlölte Horváthot, még sem volt nagyon kedvére, ha Elemér a sántaságát gunyolta. Jó érzésű lány volt ő azért, ha türelmetlen is volt az ügyvéddel.

De aztán megint csak Elemér szép barna bajusza és fekete szemé jutott az eszébe és akkor vége volt minden más, szép gondolatnak.

— Mit is fog nekem mesélni a mulatságról? csak má: itt lenne Elemér, de soká jön. Istennem szinte félek itten magányosan, szűz Máriám segíts meg!

— Jaj! lépéseket hallok, ez ő lesz, jön! jön...

— Nagysád itt! Jó reggelt kívánok!
— Maga az Horváth? hogy jön maga ide? jó reggelt?

— Már az egyszer bocsásson meg, de én itt vagyok és le is ülök erre a padra. Látnom, hogy nincs kedvére, de emellett a pad mellett nem tudok pihenés nélkül elmenni.

— Miért?
— Ha megengedi elmondom, csak egy kicsit nézzen barátságosabban rám, mért gyűlöl engem? nem sértettem meg magát sohasem Olga nagysám.
— Én nem gyűlölöm magát.

— Kérem nem így! nem kívánom, hogy azt mondja, hogy nem gyűlöl, csak egy kicsit barátságosabban nézzen rám, próbálja meg Olga! Vagy talán azért vagyok maga előtt oly ellenszenves mert sánta vagyok? ...

És ez volt Olganak akarata ellenére is meg-simogatta kezét. De Horváth mintha villany ütés érte volna össze rázkódvá a pillanatnyi boldogságtól indulatosan elkapta a kezét...

Olga ezt látva zavarba jött, azt gondolva, hogy Horváth rossz néven veszi keze érintését, hi-

szén nem akart ő semmit, csak megsajnálta, hogy sánta. Tovább huzódva a padon egész durrzásan mondotta:

— Hát mondja már, mért ült le?
Horváth nagyot sóhajtott, mintha egy szép álomból ébredne fel, hogy is gondolhat olyant, hogy őt a sántát valaki szeresse. Szomoruan tett eleget Olga parancsának.

— Ne várjon valami lovagkorbeli csodadolgot, ezt a szent képet én tettem ide és azért ez a fa olyan nekem, mintha második anyám lenne, mert ha nálam bánatom van, csak ide jövök és ha soká vezem ezt a képet, bátorságot meritek az élethez és küzdök tovább, ez az egész amiért ma is ide jöttem.

— Maga tettes ide! ez érdekes, de hogy van az, hogy azt senki sem tudja?

— Mert éjjel hoztam ide.

— Hát azért beszélük, hogy az ide repült.

— Azt beszélük? nem is tudtam.

— Mért mondja ezt oly bánatos hangon? mért oly szomorú?

— Ej nem érdekli!

— Igaz, mért hozta ide ezt a szentképet?

— Ha kívánja elmondom, kicsiség az egész.

— Kérem Béla! Csak ennyit mondott és mégis, ha látta volna Béla szemét, hogy felcsillant... a mint a nevet hallotta tőle, akkor azt is láthatta volna, hogy minő mély érzésű szíve van Bélának.

időközben nemcsak Magyarország minden részéből, hanem a külföldről is száznál több távirat és üdvözlő irat érkezett. Gyönyörködte, de egyszersmind iratlen megható jelenet volt, midőn a polg. iskola két, leherbe öltözött kis növendéke, Heilig Juliska és Strausz Rikicza, kész szónoki művészetrel, a szeretet igaz hangján üdvözölte a jó hitoktatót tanulóitársai nevében.

Este a pap vendéglátó házában a hitk. és a Chevra Kadisa előjárói családjukkal együtt estélyre gyűltek össze és a legfesztelemből jökevény és családias bensőség uralkodott még éjfélt után is. A számos, szellemes pohárköszöntő közül kiemeljük a jubilánsát a hitközségre, Neumann Ede dr.-ét Schwarz J. rabbira, Schwarz Mór dr.-ét Wollák Rezsőre, Wollák Rezsőt az ünnepeltre, Wiener Márk dr.-ét az ünnepelt nejeire, Schwarz Lajosét az izz. növegyetle és Wollák Rezsőnére. Szabó Zsigmond dr. orvosét (Perlak) Schwarz Mór dr. győri főrabbi, Schwarz Náthán északi titkáret a »Chevra Kadisa«-ra. Az ünnepeltre mondott szép köszöntőt Schwarz Albert dr., Bachrach Győző, Weisz Miksa, Grünwald Henrik (Perlak), Schulhof bécsi kereskedő humorisztikus előadása zajos kacajra fakasztotta a vendégeket. — Éjfélt után 1 órakor oszlott el a vendégsereg egy méltó ünnepség felemelő emlékével.

KÜLÖNFÉLEK.

— **Kérelem.** Lapunk f. hó 1-ével a XIX. évfolyam második negyedébe lépett; ez alkalommal tisztelettel kérjük azon t. előfizetőinket, kiknek előfizetési lejárt, azt megújítani, a kik pedig előfizetési díjjal hátralékban vannak, azt mielőbb beküldeni szíveskedjenek, nehogy a lap szétkülöndésben fennakadás történjék.

Tisztelettel
a kiadóhivatal.

— **Eljegyzések.** Indrák Antal perlaki kir. járásbírósi irnok eljegyezte Fliszar Irma kisasszonyt Perlakon. — Mády Pál bányavári földbirtokos eljegyezte Neubauer Hermin kisasszonyt Alsó-Lendván.

— **Bucsuéstély.** Csáktornya polgársága azon alkalomból, hogy a város egyik köztisztelőben álló polgára, Tóth Lajos posta és távirda hivatali főnök hasonló minőségben Pécsre helyeztetett át, f. hó 5-én este

8 órakor fényes bucsuéstélyt rendezett a Szeiverth-féle vendéglőben. Tóth Lajos ugyanis 13 éven keresztül volt a helybeli posta és távirda hivatal főnöke, s ezen hosszú idő alatt egy hivatalában, mint pedig a város társadalmi életében kifejtett ritka tevékenységével, szeretetreméltóságával s minden igaz és nemes ügy iránt való lelkesedésével kiérdemelte a polgárság tiszteletét és becsülését. A hosszú idő alatt, melyet Csáktornyán töltött, egyedül elve a munka volt, a munkában egyedüli módszere a szorgalom, a vezetésben egyedüli törvénykönyve a szeretet. A bucsuéstélyen a látkozó tisztelői és barátai nagy számban vettek részt. Lényegesen dokumentálva azt, hogy a minta hivatalfőnök és igaz barát iránti szeretetük és tiszteletük nemcsak a távozás pillanatáig, de még a messze jövőben is állandóan meg fog maradni s mindenkor a legkedvesebb emlékekkel gondolnak vissza az eltávozóra. Az esketelyen az első fölköszöntőt Ziegler Kálmán mondta, ki az eltávozót melegen üdvözölve, új működése helyén áldást és boldogságot kívánva, a város közönsége nevében »Isten hozzád«-ot mond. Tóth Lajos e nem várt kitüntetést érzékeny szavakkal köszönte meg, s élteit a város polgárságát. Margitai József a távozó családjára üríti poharát. Wollák Rezső kívánja, hogy új működése helyén is nyerve el azt a bizalmat, melyet Csáktornyán oly régen kiérdemelt magának. Kolláris Mihály kir. aljárásbíró versben Pálya Mihály polg. isk. igazgatót köszöntö fel. Mencey Károly a távozót, mint jó és igaz barátot élteit, Szilágyi György postatiszt hivatalnok társai nevében bucsuzik az eltávozótól, Bencsák Rikárd a »Vasaszi«-társaság nevében beszédben vesz búcsut az ünnepeltől. Tóth Lajos újból megköszönve a szíves megemlékezéseket, meghatva mond búcsut azoktól, kik szívéhez, lelkehez voltak növe, az igaz és őszinte barátoktól, élteit kedves barátját, Pethó Jenőt. Pethó Jenő megköszönve jó barátjának szavait, élteit a távozó lelkes és hű barátot. Felköszöntőt mondtak még: Dékány Mihály, Nagy Elemér stb. A kedélyes társaság a jó bor és Sárközy zenekarának kitünő játéka mellett csak a hajnali órákban oszlott szét.

— **Fehér vasárnap.** Szép és megható ünnepély folyt le mult vasárnap a helybeli róm. kath. templomban. Ugyanis e napon a

közégségi népiskola azon tanulóit, kik husvétkor először végeztek a szent gyónást, fehér vasárnapon részeseültek az első áldozásban. Az napon reggel 8 órakor ünnepélyes magyar szent misét mondott Varga Wolfgang hittanár, melyen a tanulókon kívül a szülők is szép számban vettek részt. A szent áldozást megelőzőleg szívre ható szép beszédben ecsetelte a kis tanulóknak, s a szülőknek e nagy nap jelentőségét a hittanár, mely után kezdetét vette a szent áldozás az oltár lépésénél. A mise végeztével a tanulók éltük e nagy napjának emlékére egy-egy csinos kivitető áldozási képpel lettek megajándékozva hitoklatójuk által.

— **A negyvennyolczas törvények** szentesítésének évfordulóját városunk tanintézetek a szokott ünnepélyességgel ülték meg április 11-én. D. e 9 órakor Varga Wolfgang ünnepi misét mondott, melyen az összes tanintézetek tanulóit, tanítóit és tanárait részlettek. A középületeken nemzeti zászlók lengtek.

— **Allategészségügyi kimutatás** Muraköz területén mult hó 30-án a hivatalos adatok alapján: ivarszervi hólyagos kiütés: Muravid 2 u., sertésvész: Belicza 1 u. Alsó-Pusztakövez 1 u.

— **Uj posta- és távirda főnök.** Tóth Lajos posta- és távirda főnöknek Pécsre történt áthelyezése folytán, a helybeli posta és távirda hivatalhoz főnöknek Horváth Antal pécsi posta- és távirda főoszt. nevezetett ki.

— **Muracsányban** f. hó 2-án délelőtt volt a kántori próba és délután a választás. Megválasztatott Szucsich Károly szarkói (Sopron m.) kántortanító. Egyben a muracsányi megüresedett két tanítói állásra Steinauer József és Steinauerné Gécics Mária kolori tanító illetve tanítónő választottak meg.

— **Ceodás eredményeknek** nevezetők a gyógyítás terén azon sikereket, melyeket a csusz és közséves betegek érenek el a hírneves Zoltán-féle kenőccsel. Oly betegek, kik évek óta különböző szereket és gyógyfurdókat eredménytelenül használtak és kísérleteket tettek e csodásnak nevezetű szerrel, meggyőződtek arról, hogy a Zoltán-féle kenőcs csusz és közséves bajok biztos gyógyszeré. Városunk lakosai közül is már sokan dicsékedtek azzal, hogy e szer adta vissza nem remélt egészségüket, megleghung levelekben mondtak köszönetet e szer készítője Zoltán B. budapesti gyógyszerésznek, ki nál mint egyedüli készítőnél kapható üvege 2 K.

— **A helybeli ipartestület** békéltető bizottságának segédtagjait az e hó 6-án tartott ülésen választották meg Mencey Károly iparhatalmasági biztos elnöke alatt az egybegyűlt iparosgegedek. A közgyűlés lefolyásáról lapunk szűk tere miatt csak a jövő számunkban emlékeztetünk meg.

— **Színészetünk.** Színészeink e hó 11-én fejezték be előadásait városunkban. A két legutolsó nap Budapestről Fáy Szeréna a Nemzeti színház kiváló művésznője lépett fel mint vendég a »Medeában« és a »Magdolnában.« A közönség zafuzóság meglátotta a színházat és gyönyörködött Fáy Szeréna művészi játékában. A két utolsó est méltó befejezése volt Kövi derek szintársulata iteni dicséretes működésének. Szombaton a társulat már A-Lendván lépett fel. Sok sikert és látogatott házat kívánunk éltávozott színészeinknek!

— **Halálozás.** Lapunk zártakor vesszük a szomorú hírt, hogy Sonnenberg Lipót helybeli tekintélyes kereskedő a tegnapi napon délután háromnegyed 6 órakor életének 74-ik évében rövid szenvedés után elhunyt. Halálát gyermekei és nagyszámú rokonság gyászolja. Legyen áldott emléke!

Felolvas szerkesztő: MARGITAI JÓZSEF

MARGITAI JÓZSEF.

— Tizennégy éves lehettem, mikor egyszer télen itt az erdőn keresztűl jövet, ennél a fánál halk siránkozást hallottam. Ide szaladtam, akkor még nem voltam sánta. Nem untatja az én történetem?

— Nem, folytassa.

— Ide érve ehhez a fához egy mankón bizcsegő öreg anyókat láttam, kérdésekre, hogy mért sir? elpanaszolta: hogy van neki egy beteg fiacskája, akit nem tud gyógyíttatni, mert ő nagyon szegény, még csak a befűteni valója sincs, hogy a fia átmelegedjen. Azért kijött ide az erdőbe egy kő alá, de nem talál egy kőnyre való sem. Megvizsgáltam, mondtam neki, sohse sirjon anyóka, majd szerzek én! Egész vigan felmásztam erre a fára és letérdeltem neki a száraz galyakat, de egyszer észrevétlenül ráléptem egy száraz ágra és vele együtt leestem. Akkoriban csekély esésnek tartottam, habár a lábamat kissé furcsának éreztem, de azért valahogy haza vándorogtam.

— És az öreg asszony mit csinált?

— Annak még hamarjában összeszedtem az ágakat, a hátára kötöttem és valahogy kisegítettem az erdőn.

— Maga nagyon jó fiu volt akkor Béla...

— Fájdalom, hogy csak akkor...

— Na nem, most is!

És nézte soká Horváth kedves arcát, szelid barna szemét, mikor az tovább beszélt, nem tudta levenni tekintetét róla, egészen belemerült lelkébe.

— És az öreg anyókat nem látta többet?

— De igen. Én is éppen hogy csak haza vándorogtam, eszméletlenül összeestem, sokáig nem tudtam magamról, sokat szenvedtem törött lábammal. Később mikor már lábadozó beteg voltam, egyszer egy fiu mindenáron hozzám akart jönni, be is jött a szobámba. A kezeimet össze csokolta és nagyon hálálkodott valamiért, én eleinte nem értem, de aztán rájöttem, hogy ő annak az öreg asszonynak a fia és az anyja hálából, hogy oly jó voltam hozzá úgy mondta ő, küldi nekem a szürke mankóját, miután egyebe nincs és kért, hogy fogadjam el.

Mi persze jót neveltünk az ajándékna.

— Hja Olga nagysám, akkor még nem tudtam, hogy ilyen jó hasznát fogom venni.

— Béla, szegény jó Béla!

— Olga nagysám már mindenfelé kerestem. Ép most beszéltek meg barátaimmal, estére táncolunk. Szabad a második négyest kérnem? Kültotta már messziről Elemér.

— Nem Elemér! a második négyest ennek a mankónak adom!

Mondotta könnyes szemekkel és lehajolt, hogy megcsókolja az annyiszor kigunyolt, kopott szürke mankót.

Kriegs Au Mella.

Sve pošiljke se tiču zadržaja novinah, naj se pošiljaju na me, **Margitai Jozeфа** urednika u Čakovec.

Izdateljstvo:

knjižara Fischel Filipova, kam se predplate i obznane pošiljaju.

MEDJIMURJE

na hrvatskom i magjarskom jeziku izlazeći društveni, znanstveni i povučljivi list za puk
Izlazi svaki tjedan jedanput i to: u svaku nedelju.

Predplatna cena je:

Na celo leto . . . 8 kor.
Na pol leta . . . 4 kor.
Na četvert leta . . . 2 kor.

Pojedini broji koštaju 20 fill.

Obznane se poleg pogodbu i fal računaju.

Službeni glasnik: »Čakovačke Šparkasse« »Medjimurske Šparkasse«, »Šparkasse Okolice Čakovca«, i t. d.

Paša i senokoša.

»On je bogat čovek, koj dobre senokoše ima, ona občina je jaka, koja ima dobru pašu.« To su jako lépe reči, jer ako bi to obdržali, svakog gazde bi plodneše bile oranice — iz senokoše dobljene krme bude gnoj, koj popravlja zemlju — i tak bi mu i letni dohodek vekši bil.

Takajše paša na lehkeše i na bolše de ne plodjenje marve i samo po tém moremo deli dohodek zemljah na vekše.

Pašu, ako imaju, ali ju na vno go ne ceniju gazdi, ako nje nega strašno kričiju za njom. Mislim si, ako bi gazdi — osobito pak občine — trsili se od paše onak misliti, kak je treba, bi vno go menje brigah imali. Ta stvar najprvi iz toga stoji, ako vno go vrstne paše poleg hasnuvanja se i gojiju Paša je više forma; najme je trata, šumska paša i močvarska paša, koje u jednim čoporu za naravne paše zovemo. Jesu nadalje takve paše, na kojih je samo onda moći pasti, ako je za to vrème, takvo je strnišće, sětva, paragi i po pokošenju senokoše, ove se skupno zoveju slučajne paše. Jesu nazadnje i delane, tak zvane sějane paše.

Gojenje osobito trate zahtěvaju i to u tém stoji, da trnje, drača vun izpustimo, na protulete pobranimo, svako šesto ili osmo leto parag ostavimo na njoj tojest travu za sěme ostavimo, a u jesen pak mladu marhu tiramo gori, da ova sěme u zemlju stepuju. Na svakoj paši sa pastiri čez celo leto gnoj damo širom posipati. Jesu mesta, gde paše poseb pognojiju. Gde su paše vdol, da je voda ne izpere, nje treba sa drevjem nasaditi. Na paši za poldanšnji počinek treba mesta i zdence napraviti i na zadnje za hudo vrème se za pokriv živinam obskrbimo.

Na šumskih pašah se trsimo vun izkoreniti šumske drače, a močvarne paše, pak sa jarki popravljamo.

Med slučajnimi pašami je najviše vredno, kad otavu (šara) doli pospravimo, senokoša. Samo se moramo trsiti, da onda ne pasemo, kada je deždj, jer si tak jako damo zgaziti senokošu.

Delanih pašah ga pri nas nęga, prinasa je suhi zrak, koj nam delanje takovih pašah pripreći, ali jesu mesta, gde ballacina, detelju, travu i t. d. sējaju i tak delaju pašu. Na ove ravno tak moramo paziti, da u deždjovnim vremenu ne tiramo živine na nju.

Redovito hasnuvanje pašah iz toga stoji, da pojedine vrsti živinah posebno pasemo, tojest poseb rogatu marvu, poseb svi nje, poseb konje i t. d. Nadalje samo tuliko živinah stirajmo na pašu, kuliko njih tam jesti najde.

Dobro je nadalje, ako pašu sa grajom vezememo okoli. Kaj smu zadnjikat o živi-

ci govorili, preporučamo gazdi to, jer paše je osobito sa živicom moći lépo ogradati.

Senokoše su dvojeforme, najme naravne i delane senokoše.

Senokoše tuliko zahtěvaju, kak paše prinasa osobito vno go ne zahtěvaju senokoše, ali gazdi su takvi, kaj se niti sa tém malim vno go ne staraju.

L. R. J.

KAJ JE NOVOGA?

— *Prosimo naše poštuване predplatnike, naj nam u novim fertalju predplatne zaostatke čim predi pošleju i predplate ponoviju.*

Od jednog lokomotiva vodje.

Dogodi se negda u življenju, da človek radi svojega segurnoga mněnja, nemora biti svojemu poglavaru zapovedjam navek podložan, ako i to zna, da radi nepokornosti zle posledice sebi zavda. U takovih prilikah je gotova pogibeljnost. Jeden, iz nemške zemlje lokomotiva vodja od svojega življenja pripoveda nam sledeća: — Kada ju bil kod antihalla družtva željeznice kao lokomotiva vodja, za ono vrème jednoć je bil putuval I. Vilmos cesar iz Berlina prama Röderau. Medju ovih mestah bilo je jedno malo postajališća, u kojem je on postal bil, ar dalje ili je prepovedano bilo. Kolodvora ravnatelj je k njemu došel i rekel, da iz Röderaja dojdućega čuda moramo pričekati. Već pol vure čeka, ali čuga još nema. Ovo čakanje je cesaru jako nepovoljno bilo. Kolodvora ravnatelj zapove lokomotiva vodje, da se naj gene i dalje ide, ar iz Röderaja dojdüći čug je valjda po drugoj strani otišel, i nas su pozabili bili, od toga javiti. Lokomotiva vodja je ni hotel posluhnuti svoga poglavara zapoved. Nego odprto je rekel, da pod nikakov način on prije iz mesta ovoga genul se nebude, doklani rečeni čug sim nedojde ili pako, kakovoga glasa nedobimo. Iz ovoga se pripećenja nastala je svadja, da paće od carskoga dvora jeden gospon je prav dal ravnatelj, i jako su bili okorili lokomotiva vodju za nepokornost, već su strahom bili, da i cesar počuje ovu bunu. U tom hipu od rečenoga mesta iz velikom silom doruži čekani čug, i bez da bi na kolodvoru bil postal, dalje odruži. Nigdar i nigdar za svojega življenja pozabil nebudem s kakvim strahotpečim obrazom tēla drtajućimi kotrigami stal je pred njim ravnatelj, kad je videl šnelčuga preko prejti. Ako onda ne odhitim zapoved svojega poglavara, i čuga na putovanje pustim, na putu se sretnećmo i tako tresnećmo, da iz cesarom svi skupa smrti u ru-

ke padnećmo. Ovaj lokomotiva vodja zove se Bernštein Jakob, kojega sina su sad ne davno poimenu Bernštein Eduarda u Boroslou za ablegata bili izebrali.

Velika nesreća kod lova.

U Hubokna šumi, kak nam pišeju, šastnoga jedna velika nesreća se bila pripetila. Szikatoris Sandor i Rabak Lajos višćih školah dijaki sad na vuzemске svetke dimo su išli na vakacije k svojim roditeljem. Ovi mladi dijaki su bili čuli, da su se tak zvane ptice šnefi vre k nam povrnuli. Iz nekvojimi poznanci, medju njimu Vopeleczi Juraj kakti logarom iliti vodjom na vuzmeni pondelek proti večeru išli su vadasit na ove ptice. Imenovani logar iliti šumar družtva svakoj peršoni segurno mesto odredil. Nego velika želja je bila preobladata nje, pak su ni bili izdržali, tak kak su odredjeni bili. Na takov način se dakle pripetila ta velika nesreća, da Rabak Lajos na proti stojećemu Sajba Frigyesu pisaru obodve oči je van prestrelil. Po ovim nesretnim dogodjaju su Sajbata na rukah van odnesli iz šume. U toj priliki se dogodilo, da Vilček Gyözö pisar, koj je Sajbata vodil, svoje puške kokota je pozabil bil doli pustiti, neg samo bez toga na svojem ramenu bil nesal. Poljeg nesreće se puška bila zadela od dreva jedne kite. puška se sproži, i za njim idućega Szikatoris Sandora obraz i šinjaka šprihi po sipleju. Tak nesrećno obhodeće dva mlade ljudi morali su na kolih dimo voziti, kojem sad roditelji istina na pomoći dvorbu jesu, ali poradi pogibeljnih ranah, neimaju ufanja, da bi mogli živi ostati. Spomenuti se ovd i imamo iz toga, da tak nesrećno obhodećega Sajba Lajosa njegov otec pred četiremi ljetmi baš na vadasiji je takaj prestreljen bil.

Ogiftani soldati.

Iz Nápoly varaša javiju, da su tam u jednoj kasarni miše hoteli unišiti, pak su zato sa giftom posipnutoga sira deli na više mestah. Jeden soldat Barketi zvan je sira gori pobral, jer je nę znal, kaj je ogiftani pojel ga i vumrl. Zvun njega su više soldatov zbetežali od ogiftanog sira ove su u špital odnesli.

Vmrl je i živi.

Vno go i vno go u pisale novine od turskoga princa, smrti, od velike tajnosti te svakojačke čudnovate dogodjaje su govorili od toga. Pisali su, da se je princ sam skonćal, drugi telegrafi su rekli, da je princ žrtvom postal uroti, da je čela stvar jako tajna, te kak je sultan se prestrašil, i kuliko je dal skonćati. Svi ovi glasi su tak zmešani bili, da je iz njih nikaj nę bilo razmeti. Sada je došel opet jeden glas, koj piše, da je princ živ, i da mu nikaj nefali.

Zaljubljeni kraljić.

Jedne Amerikanske novine jednu za čitati vrednu stivu doneseju svojim čitateljom. Pišeju, da Eugen princ, kakti švedskog kralja najstareši sin, se je zaljubil vu jednu lepu amarikansku frajlicu, koja je jednoga millionara kći. Helene Wild se zove ta frajlica, koja se je vu Parizu vučila i tam se je spoznal sa njom Eugen kraljić, koj se je takaj vu Parizu vučil. Tu se je tak zaljubil vu amerikansku frajlicu, da je odlučil, kaj bude si nju za ženu zel. Švedski kralj, kada je celu stvar zeznal, se je jako razsrdil, ali kraljica, koja bi srećnoga rada vidla svojega sina, hoće, da si kraljić amerikansku frajlicu ženi. Te amerikanske novine su takaj obedvejuh kipe donesle. Veliju novine, da budu té dva zaljubljeniki po gostovanju vu Ameriku išli na putovanje. — Ali amerikanski listi malo, gda veliju istinu, pak je zato i to moguće, da iz toga celoga pripećenja, je takaj niti jedna reč ni istinska.

Buna na Balkanu.

Od česa su već dugo držali, tomu se veza već pod jednom vekši i vekši plamni pokazujuje. Na Balkanu se jako groziju nekoje osobe miru i moći je čekali, da bude buna za kratko vréme vun vudrila. — Jeden Tefov zvani čovek, koj je prije vu Bulgarii navučitelj bil je zbog puntanja bil vu rešt zaprt. Ali od ovud je skočil i celu trupu je zezral okolo sebe, sa kojimi je započel bunu. Prošlog jednog dneva je pohodil svoju zaručnicu vu Zastoru, kaj je jedna žena turskim oblastjom povedala, jer je strahom bita, da bude Tefov i njenoga sina odvabil sobom. Na to su turski soldati zeli okolo Tefove zaručnice hižu Vu jutro, kad je Tefov hotel oditi, turski soldati su mu proti stali, zbog česa se je med njegovom trupom i turski harc napravil. 7 tukov i dva puntovniki su mrtvi ostali. Kad je Tefov videl da se osloboditi nemre je vu hižu svoje zaručnice nazad otišel. Turski soldati on za njim išli. Na pragu je Tefova zaručnica sa jednim handžarom (nož) težko oranila turskog kapitana. Vu sledećoj momentu je već i ona mrtva bila, jer su nju turki streljili. Tefov, kada je videl, da se osloboditi nemre, se je streljil. Na to su turki sve buntovnike skončali. Takovi slučaji se i na više mestah dogodiju, tak, da turki 300 jezer ljudi pripravno držiju, zvun toga pak Montenegro takaj navék pripravno drži soldate proti buni.

Željeznička nesreća.

Pred Strakonitz banhofom se je jeden iz Budweisa idući osobni cug na željeznici tresnul vu jeden laporni vagon, kojega je veliki viher stiral vun iz banhofa. Skup tresnenje je tak jako bilo, da se je mašina sa dvéma kućijami prebitila i više ljudi se je oranilo. Vnogo težakov su poslali vun, da popraviju željeznicu.

Zahvala.

Prigodom smrti i pokopa blagopokojne supruge dotično majke, Terезie Kutnjak rođjene Šošterić iz Rackanize. Iz srđca lepo zahvaljujemo svim, koji jesu dan 4. Aprila prisustvovali krasnom sprovodu. Osobito veleć: g. Kecskés Ferenczu vicejaspristu, koji su dostojali svojom nazočnostum sprovod uzveličati i voditi. Skupa sa veleć. g. Kotler Martinom župnikom iz Vratišenec, koja obadva nemareći za trud i daljni put došla sta i to bez svake plaće sprovodit blagopokojnu k zadnjem počinuku. Zatim veleć. G.

Iv. Ivko domaćem župniku, G. Teodoru Peterki kapelanu G. Kerman Janušu kantoru za ganjlivo spricavanje na grobu. G. Hrusoczy Elek učitelju iz Dráva-Vásárhelya, kak takaj domaćim gospodi učitelju. Nadalje slavnom velikomu cehu iz Strigove i svoj rodbini, prijateljem i znancem, koji se jesu zezrali v tak lepom broju.

Svim srđačna hvala i Bog plati!
Kutnyak Martin kakti zalujući suprug i deca. — Rackanizsa, 1902. aprila 9-ga.

Staroga honveda pripećenje.

Iz Baltimore amerikanskoga varaša od jednoga honveda zalostnu pripećenju nam izjavljuju. Batori Igaacza, koj je četrdeset osmog ljeta vu domovini našoj za slobodčinu vojuval, zbog polemjenja razuma morali su ga pod tuturiju namesiti. Batori, koj sada od 84 godinah računa, vu Magjarskim orsagu, se bil narodil, koj je za slobodu do konca bil vojuval, iz Kossuthom i njegovimi susredniki otišel je van vu tak zvani novi svet, iliti vu Ameriku 1851 godine. Vu tdk zvanim Baltimoraba varašu se nastanovil, i kroz svoje marljivosti, lepi imetek si je bil spravil. Gospa njegova, koja je 74 let stara, je tulikajše magjarka. Fina žena, kod amerikanskih anglezov familie krugu vu velikim poštenju i ljubavi nju preštimačaju. Staroga ovoga gospodina ta izvanredna misel mučila bila, da ga ova njegova starica vkanjuje, i da bude to mogući preprečiti, već od nekuliko mesec danov uvek nosi sobum nabitoga revoivera, ovo ponašanje starca, je domaćinu pozorne vučinili, pak se odluče, da staroga honveda po razumljivih doktorih previziterati dadu. Sposoban i razumen doktor je izbilja prevedil, da starac jako blizo ponorosti biva. Poradi toga ovo izvanredno pripećenje je sudu naveseno bilo, koj sud je bil odlučil, da siromasni naš domorodec je vu špital moral biiti, gde ga budu vracili, da nebi izbilja do konca ponorel.

Samoubojući ubojac.

Pred dvemi ljetmi se dogodilo vu Kőnigsbergu, da Beck Gustav je bil vumoril svoju tuvarušicu, gde mrtvo njezino telo, bil je vu jednu ladicu zatvoril, i s kositrom bil zalezal. Medju ovim vremenom se Beck bil vu Frankfurt presilil, i onda su bili došli na ove ladicе strahovito tajnost. Kad je ubojac ova bil zazvedil, još onu noć se bil strelil.

Jedne cele familie nagla smrt.

Bankovicz nemske zemlje občini tekućega meseca prvoga dneva tak zvanoga Dohnala cela familia, najmre otec i njegovi tri sini iz naglom smrtjom su iz ovoga sveta preminuli. Da kak se je ova nesreća bila pripetila, to još do sada segurno ni znati, nego sumnja je vu tom, da valjda od vživanja gnjiloga mesa se moglo pripetiti. Moguće je i to takodjer, da od otrova nastala je ova nečakana nesreća, ar ovaj hižni gospodar je uvek imal vu obilnosti tak zvanoga arzenikumu, iliti štopu s kojom je bil štakore travil, moguće, da po nepazljivosti zmesati su bili vu hranu. Barem tak sudiju drugi ljudi.

Prekoredne zaljubljenosti konec.

Krvavi konec od prekoredne za ljubljenosti izjavljuju nam žalostnoga glasa telagram. Matianović Juraj iz Nagy-Becskereka podnotariuša sin, koj je sada vu Törökbecsi u stanuvil, tamošnjeg od poreznog ureda peneznika služkinjum je već od dugšeg vre-

mena vu sladkoj ljubavi živei. Nego ov mlađie je spoznal, da tomu zli konec nastane, nije imal vendar tuliko duševne jakosti, da se odreće, zato pod selnim načinom radje konec načini ove ljubavi. Po noći pod silnim načinom vu hižu stupi, pak s jednum hitjum pucu, s drugom pako sebe strelil iz revolvera. Naravski obodva su vu onim hi-pu mrtvi postali.

Izpečeno dēte.

Vu Sondi vulici vu Budapešti 48 numere hiži pri vicehižemestru je Pliszko Maria težakinja bila na kvartelju, okolo osme vure iz dela dimo dođuca na tri korake dugoj hiži ognja zakuri, zatem odide van tri liet staro dēte iskat. Zato vre iz komena bršćas iskra opadne na poljeg komena složeno suho trešće, pak se ono vužgalo bilo Poljeg je jedna zibka bila, koja se taki bila vužgala. Dotčas, kak su bili spazili vu zibki ležeće devet mesec staro dēte, je čisto bilo izgorelo. Ognja su domaćina pogasili. Istraga je već podignjena.

Z A B A V A

Stari Oremusz Janos.

Pred petdesetimi ljetmi zemeljska gospoda su navadna bila iz petimi konji se voziti. Na koga su od petih konjov vu cugle izručiti bili mogli, koj je odpetih cuglov poganjaju izvrstno medju petimi svojimi prstmi mogučen bil premenjati, takovoga kućiaša je prosti puk nazval, da je medju gospodu spadal. Izbilja niti nije para moći bilo najti Oremusz Janošu vu cele vesprim-ske varmegije Bakony okolici. Istina, da je malo čudnovito ime ovo. Negro cela ova familia preko dve sto let podjednom služila je vu tak zvanom mestu Zirc abašku svećeničtvu, ovo ime je valjda od onud nastalo, da nekoje dēte od ove familie se jako rado bilo zabavljalo svećeničkim dužnostim, koje je bilo sretno kod svetemesa višekrat čuti, nazvani oremus. Kako gu'ler bilo, izvrsten je bil! Ngidar je ni na nikakvim drugim hintovu Oremusz kao kućiaš sedel, neg samo vu paradnim. Od jednoga od Zirce abasa nego samo na probu poradi njegovoga dobrog oponašanja, bil je za húsara imenuvani. Negro komaj dva meseca je bil nosil srebrnimi žnorami našitu opravu, iz kućinam nakinćenoga kalpaga, iz dragim premom našitoga dolmanja. Ipak nise mu dopalo, želja ga samo k konjom vu štalu bila vukla. Nego nema spomenka od toga ovdje, nego samo jedino od Oremusz Janoša, koj je čeli petdeset godinah gonil abaškoga jednog paradnoga cuga.

Ne znano, jeli još traja kader ono dostojanstvo, koje tak nazivaju, »kućiaški birovi.«

Kajti stari Oremusz Janos je on bil. Ne da bi baš birovsku čast podnašal i sude krojil, nego jedino dostojanstvo činilo je njega vu okolici onoj za onoga, kajti je za najvećšega i najmudrešega kućiaša bil nazvan. Što je i tim dokazano bilo, kam se guder bil navrnul, ali vu kaštelj, ili budi vu oštariju, tamo bivši njegovi kućiaški pajdaši, taki su njemu na službu pripravni stali, koje njegove izpregli, izribali i vu štali oje nahranili. Vu takovom preštimanju je bil stari Oremusz Janos, Nego je i vrēden bil. Vnogokrat se čuje pripovedati ovo, da konj i pes razmi svojega gazde govorenje. Nego

nigdar veruval nisam. Nego ako se na staroga Oremusz Janoša izmislim, lezije verujem. Ja samo tuliko znam, da stari Oremusz Janos je stvoril cuglenoga jezika, i konji njegovi ovoga razmela jesu. Kak guder dugoga puta konji njegovi načinili bili, nego da kad su preko kojega varaša, ali budi sela išli, uvek su se gizdavo držali, da pače i tancali jesu. Pital sam jedankrat stauca, kako to more biti, da vaši konji uvek tancaju, kad iz orsačkoga puta se među hiže vrneju? »Jaj! — odgovor mi dade, ar mi razmeju moju reč.«

— Im niti nevelite nikaj njim?

— Kaj bi ne! Samo igram!

Kaj to znamenaju? Ono, ako iz palcom pretisnem cugle, onda znaju, da moraju paziti. Ako kazitel prstom pretisnem cugle, onda već znaju, da gizdavo iti moraju; ako pak iz srednjim prstom genem cugle, onda tancati moraju. Na kućiaša mesto na hintovu je uvek čisto mirno sedel. Osim konjov i orsačkoga puta je nikaj drugo ni videl. Nego ovdje je sve videl. Najmenjšega kamena, grabe su se vugnoli konji njegovi. Bič je samo kakti caiger bil na hintovu. Vu ruke ga samo onda prijel, ako kaštigati bilo potrebno. Kaj se jedino dvaput bilo pripetilo. Ako se konj bil popičil, ili pako prestrašil. Čudnovito je bilo gledati takovoga konja, koj je kakovu falingu bil vućinil. Tak se vidilo, da je konj bil spoznal falingu svoju, ar je taki vu skakanje tancanje prešel, kak navadno takov konj čini, koj se bil prestrašil. Stari Oremusz Janos je samo najprije iz rećjum okoril falingu vućinjenoga konja, onda pako pri najprvešim brežuljku potegne sbićom po konju. Ili zato od navadnoga držanja, ni jednomu se ni bilo slobodno zmesi.

S konji je izvanrednom kratkoćum i slabočum baratal. Prilizaval se je k njim, gladil je nje i spominal se žnjimi tak, kak da bi ga konji bili razmeli. Starac vu tom mnenju bil, da ga konji njegovi razmeju.

To pako je živa istina, kad su mu konji njegove korake počuli, tako su počeli hrzati vu štali svi do jednoga. Najpovoljniji konj njegov je bil tak zvani Lotri; jedan jako lepi sivi konj iz cinderi plohe; 17 šak visoki, s veliki i široki prsami, hitremi i neotrudjenimi nogami. Ovoga je na tliko prestimaval i tak baratal kak iz malim detetom. Ov mu je bil najbolje razmel njegove reći. Samo vu jednom je ni bil poslušan njemu. Nemoguće ga bilo pri kovaću potkovati; na suprot pako vu štali je tako krotek bil, kakti malo janje.

Stari Oremusz Janos je glasoviti bil vu poganjanju, osobito kad je na brzoma morat bil do određenoga mesta dojt. Jendenput se osvbito setjam. Danas je bil odvozil jednoga gospodina iz Zirca vu Lepsenj, ovo mesto je do petdeset kilometrov daleko bilo; vu istim onim danu vozil je vu Balatonfüred, ovo mestu je do četerdeset kilometrov ležalo; drugi dan vu Badacsony 40 ili 50 kilometrov. Tretji dan je mene bil vozil nazad vu Zirc 80 kilometrov daljine. I kad smo vu Zirc bili došli, konji su mu tako gjejerno tancali, kak da bi se sada bili na put genuli; i kad smo pred Abaskim kloštrom postali, nazad su se izgledavali, kak da bi hoteli reći, nejdemo dalje?

Staroga Oremusz Janosa ruke konji su nigdar ne zatrudeli. Hod njihov je uvek jednaki bil. Kako kočias, tako i konji na drugo nikaj su neimali pazku, jedino na svoj pose. Cugli vu njegovoj ruki su uvek segurno stali, po danu, i po noći, vu lepim i zlim vremenu, je mirovno mogel sedeti, da pače

i spati on, kojega je bil on vozil. Ova za ufanost je osobito vu stajala, da je treznost, kaj je jako lépo bilo od njega; uvek pred očima držal. Popil je jedno, ili dve kupice vina, ako su bili njemu ponudili, ali više nikada. A kaj je pako glavnoga, da prošil nije nigdar nikoga vu svojem ponašanju je gizdavi, sramežljiv bil, ov srednje visokoće dobroga obraza sterc, kojemu glede magjarske dobrotivnost i puno radosti podbritomu licu, jako se dobro šikala tak zvana Kossuth brada. Osim toga njegovi konji su tak išli, kak je vu kućiji sedeći gospon zapovedal. Na minute se započel genuti, i na minute do cila dojt. Ako pako od konjov bi tko prekomeraost zahteval, s poštenjem je odgovoril. Nego ovo se jako redko bilo pripetilo. Najlepše putovanje, na koje se šećam je bilo ovo, kad za 60 minut me bil vozil iz Zirca vu Hajmaškér, koj put do dvadeset i dva kilometra vćini. Pak ipak konji niti nisu bili penjavi. Od toga je visela njegovoga poganjaja znanost.

Jako već davna bilo, po priliki pred tri-desetimi ljetmi stranske gosli je bil dopelal iz Balatonfüreda vu Zirc. Dvojica još sada živi. Klínger Istvan doktor akademije profesor, drugi pako Sajóssy Alajos iz Egera gimnazialnu penzionerani profesor. Preko Vesprima su morali putovati, gde je baš on dan sejam bil. Iz Füreda put vodi baš preko vuske megyeház vulice, koja vulica je puna bila do sto kol. Po varašu mora se vu trap voziti i gizdavo. To je regula.

Ovi izvanjski su strahom bili vu hintovu, nego Oremusz Janoša konji tak, kak lastavice odrkali među množina kolah. Zabavadava su se strašili, nikakovoga kvara ni bil načinil vu ničem.

Pred sedemdeseti ljetmi još ni bilo gotova magjarske zahodne strani železnica. Na kolih su bili morali putovati iz Vesprima vu Szekesfejevár. Pripetilo se, da Jozef főherceg nadvojvoda vu Vesprimu je pregledavanje soldačko bil zvršaval, po dokoncu posla želel bi vu Fejérvár iti. Nego vu celim Vesprimu ni moguće bilo dobiti za taj posel pod hintov četiri prikladnih konjov. Supremuskomuš Fiath Ferencz baron je preporučil jednoga iz Zirca. Koj bi taj mogel drugi biti, nego Oremusz Janos? Dade pozvali imanja ravnatelj Janoša, pak mu ovak veli: — »Zutra dan veliki posel čeka na vas Janoš. Jozef főhercega morali budete voziti iz Vesprima vu Fejérvár. Danas na večer odite vu biškupski grad opitati, da drugi dan vu jutro koje vreme da se tam postavite. Nego tak, da poštenje budem imal svami. — Na službu pripraven, kušnem njim ruku. Samo molim, neka mi dopustiju, da tak daleko slobodan sam iti vu zob, kak ja sam želim. Ovo dopušćenje je bil dobil.

Celo pripećenje je ot. sam na sledeći način bil pripovedal meni: Idem prek vu marof, vre pri vratih počujem mojih surkah hrzanje. Velim njim: No surke sutra dan se zabavljajte! Dobro sam je bil opral; pred nje denem duplišnu porciju žobi. Potrošile su; samo da njim koža ne pukne. Jako njim je bila zob vu noge vpala; akoprem sve četiri surke skupno računale su do osemdeset godinah. Po tagano idući vu Vesprim i tamo dobijem nalog, nek se ob osmoj vuri postavim pred biškupski grad. Okolo osme vure na prvo stanem, baš ob osmoj vuri pako dva soldački oficiri sedneju vu hintov. Magjarski su se bili razgovarjali. Kazali su mi, da jeden je Jozsef főherceg bil. Ov mi je bil zapovedal, da nek dobro

gonim. Misleći vu sebi i surke to želiju i vre komaj čekaju. Doli smo se bili spustili iz biškupskoga grada, zatem pako na breg dospemo na orsačkem putu, i spazim četiri glav varmegjinskih konjaničkih husarov kre nas jahati. Mašim svojim bićom, da pače se malo i Lotri surke zinjaka žnjim tekнем, pak velim: no sad idemo. Još jedanput iz pustim bića i tekнем se žnjim vuh takaj, ali ovo njoj je ni bilo povolji kak sam bil spazil, da s glavom stepala bila. Nego zatim ove četiri surke vu beg se jesu izpustile i tak su bezale bile kao lrti. Siromaški varmegjinski husari jeden za drugim su počeli izostajati. Ravno ob jedenajstoj vuri sam pri varmegjinske hiže vratih bil postal. Nadherceg je bil rekel: »Kočias dobro si gonil. Dalečina je do 52 ili do 54 kilometrov duga bila.« —

Poštenja znanosti je bil stari Oremusz Janos, isto tako je i gizdavi bil, i vno go držal na svoje kočiasko ime. Kesno vu jesen izbirali su vu abaskim imanju za trštvu odredjene vu svojem mēnesu do pet let starih i već podvućenih žrebićov. Imanja glavnog nadziratelja kočias za ono vreme je baš be-terugval, staroga Oremusz Janoša su bili pretrucani na zbiranje poslati vu Előszálás. Na pare su nje složili i zapregli bili ove mlade žrebiće lovasi. Na zadnje su bili napravo dopeljani dva izvršno lepi ridji kratkog i širokog prsah imajući do 16 šak visoki žrebići. Imanja zapovednik odlučil, da ove dva neka Oramusz Janos vu kola zaprežene, neka goni.

Mēneša mešter, koj je za segurno do dvadeset pet let bil mlajši od Oremusza na vuća ga, kak mora baratali s ovimi mladimi žrebići. Oremusz Janos brgne svoje oči na Mēneša meštra, pak ga gledil svojem bistrični očima od glave do pet, pak mu veli: »Guspone, vi još nit na svetu bili niste, kad sam ja staroga Zamory Kálmána petorice konjov kućias bil?!« Sedne si na kola, pak goni tak, kak da bi mu već od negda vu rukah njegovih ovi dva lépi žrebići bili. Ovdí moram napravo staviti, da Zamory Kálmán preminutog sto letja prvine bil je čele Vesprimske varmegije najbogateši zemeljski gospon, i našeg orsaga trgovec od konjov.

Na pokon zatim okolo sedemdesete godine srdine je stari Oremusz Janos prestal biti kućias. Petdeset let ne prestanoma je bil gonil četvero konjov. Ovi gizdavi jaki konji su njega na zadnje već slaboga i na službu već neprikladnoga vućinili. Vu penzi-ju je moral iti abasía mu je čelu njegovu plaću vu ime penzie odlučila. I tak je još do tri ili četiri let vu mirovini sprevadjal. Nego suznimi očima je bil ipak gledal, kad je spazil, da njegovi dobri konji drugoga kućiasa vu rukah jesu. Kada pako je iz ovoga sveta bil preminul, ovomu dobromu i vernomu staromu družinčetu to dobrotu su mu bili iskazali, da celoga kloštra šestnajstoricu svećenikov iz perjellem, njihovim najnakvešim vodjom na kevikvečno prebivalište iz ceremonium sprevodili jesu.

Pisal: Plácz Bonifacz dr.

Priredil: M. F.

Odgovorni urednik

MARGITAI JOZSEF.

Gabona árak. — Ciena zítka.

1 m.-máza.	1 m.-cent.	kor. érték
Buza	Pšenica	16.50 —
Zab	Zob	13.00 —
Rozs	Hrz	12.00 —
Kukoricza uj	Kuruza nova	10.70 —
» » ó	» » stara	00.00 —
Árpa	Ječmen	12.00 —
Fehér bab uj	Grah beli	12.00 —
Sárga » »	» zuti	08.50 —
Vegyes » »	» zméšan	08.50 —
Lenmag	Len	21.00 —
Bükköny	Grahorka	10.00 —

**A Richter-féle
Liniment. Caps. comp.****Horgony-Pain-Expeller**

egy régi kipróbált háziszer, a mely már több mint 33 év óta megbízható bedörzsölési alkalmazzatik kőzvények, csuszák és megfázásoknál.

Intés. Silányabb utazatok miatt bevásárláskor óvatossá legyünk és csakis eredeti üvegeket dobozokban a „Horgony” védjeggyel és a „Richter” cégjegyzékkel fogadjunk el. — 80 Ft. 1 k. 40 Ft. és 2 k. árban a legtöbb gyógyszerüzletben kapható. Főraktár: **Török József** gyógyszerésznél Budapestben.

Richter F. Ad. és társa,
csesze és kő. udvari szállók
Rudolstadt.

601. 13.-28

Dr. Manfred Glasgall**fogorvos Varazsdon**

készít fogakat szájpaplás nélkül, arany és aluminium fogsorokat. Arany, porcellán, ezüst, amalgam és üveg plombákat.

Dr. Manfred Glasgall**zubar u Varazdinu**

pirredjuje zube bez nebne plačice zubište iz zlata i aluminiuma, plombe iz zlata, porcellana srebra, amalgama i stakla.

608 4. *

Keil-lakk

legkitünőbb mázoló-szer puha padló számára.

1 nagy palaezk ára frt 1,35 kr.

1 kis palaezk ára 68 kr.

Szagtalan

padló-viasz „Glória”

legjobb és legegyszerűbb beeresztő szer kemény padló számára.

Arany-fénymázképekerek stb. bearanyozására
1 kis palaezk ára 20 kr.**Fehér „Glasur”-fénymáz**

Legjobb szer mosdó-asztalok, ajtók, ablakdeszkák stb. újonnan befestésére.

1 doboz ára 45 kr.

077 3 8

— Mindenkor kaphatók: —

HEINRICH MIKSA cégénél Csáktornyán.**Ajándéktárgyak!****Pollák Bernát**

órás és ékszerész Varazsdon.

Ferencz József-tér, az új lakareképzéztári épületben.

Ajanlja dusan felszerelt

svájci zsebóra, arany-, ezüst- és chinai-ezüst-áru raktárát.

Ajándéktárgyak nagy választékban

olcsó árakért.

Minden e szakmába vágó javításokat jótállás mellett a legolcsóbban, lelkiismeretesen és gyorsan eszközölöm.

Legolcsóbb árak!

Bárminemű

könyvkötészeti munkát

elvéllal és gyorsan készít

Fischel Fülöp (Strausz Sándor) könyvkötészete

Csáktornyán.

Legjobbajk saját nemükben a

MAGGI

élelmiszerek.

Minden család számára legnagyobb értékkel bírnak.

Maggi izesítésre
minden leves-, bouillon-, mártás-
s főzeléknek stb.
meglepetően jó ízt kölcsönöz.
Néhány csöpp elegendő.
Üvegecskében 50 fillertől kezdve.

FRANCZIA LEVESEK

egy tábla ára 15 fillér
és elég 2 adag erős, könnyen
emészthető,
egészséges leveshez,
mely csupán viz hozzá-
vételével néhány
percz alatt előállítható
19 különféle fajtaban

ERŐLEVES-TOKOK

ára 20 fillér.
1 tok elég 2 adag leg-
finomabb erőleveshez,
mely csupán forró vízzel
leöntve minden további
hozzátétel nélkül, azo-
nal előállítható.

Egy kisérlet meggyőzőbb mint bármely reklám.

Minden fűszer-, csemege-kereskedésben és droguériában kapható.

1178. tkvi 902.

Árverési hirdetményi kivonat.

A csáktornyai kir. jbiróság, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a Zakál Henrik ügyvéd által képviselt Muraközi takarékpénztár végrehajlatónak Prelozsnyak Annak özv. Loparits Józsefné, Loparits János és neje Janusics Mária végrehajtást szenvedők elleni 454 kor. löke, követelés és járulékaí iránti végrehajtási ügyében a nagykanizsai kir. törvényszék és a csáktornyai kir. járásbiróság területén levő a drávasárhelyi 1747. sz. tjkvben 152 hrszámú udvar belsőségére a 3 sorsz. a házra 344 □öl területben az ahhoz tartozó aránylagos legelő és erdő illetményenl együtt 1343 kor. kikiállási árban az árverést elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanra

1902. évi május hó 1-én d. e. 10 óraker

a drávasárhelyi község-házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiállási áron alul eladatni fog.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881 : LX. t.-cz. 42. §-ban jelölt árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyi miniszteri rendelet 8. §-ban kijelölt ovadékképes papírban a kiküldött kezéhez letenni, vagy az 1881 : LX. t.-cz. 70. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt beszoállatni.

Kir. jbiróság mint tkvi hatóság.

Csáktornyan, 1902. február 19. 681

224/1k. 902.

Együttes árverési hirdetmény.

A perlaki kir. jbiróság, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a csáktornyai takarékpénztár részvény-társaság s társa végrehajlatóknak Mlinarics Iván perlaki lakós elleni végrehajtási ügyében 1650 k., 80 k., 312 k. lökék s ezeknek járulékaí, valamint 22 k. 65 l. árverési kérvényi költség kielégítésö végett a nagy-kanizsai kir. trvszék, a perlakó királyi jbiróság területén fekvő

a perlaki 338. sz. tjkvb. foglalt 482. hrsz. ing. 30 K
 • 1020 • • • 436/a • • • 173 •
 • • • • • 1185/a • • • 208 •
 • • • • • 1929/a • • • 12 •
 • • • • • 2008/a • • • 186 •
 • • • • • 2218/a • • • 326 •
 • • • • • 2313/a • • • 240 •
 • • • • • 2222/a • • • 276 •

kikiállási árban, mint becsárban az

1902. évi április hó 26-ik napján d. u. 3 óraker

e kir. járásbiróság tkvi helyiségében Wollák Rezső csáktornyai ügyvéd, vagy helyettese vözbzenjöttelével megtartandó árverésen és pedig végrehajtási törvény 156. §-a alapján valamennyi ingatlan egészben eladatni fog.

Venni szándékozók figyelmeztetnek, hogy tartoznak az árverés megkezdése előtt a fennebb kikiállási ár 10%-át bánatpénz fejében letenni
 A kir. jbiróság mint tkvi hatóság
 Perlak, 1902. jan. hó 20-án. 679

1.000.000

KORONA
ESETLEG A LEGNAGYOBB NYEREMÉNY!!

JEGYZÉKE az
50,000 nyereménynek.
Legnagyobb nyeremény a húszszerezésös ötszöt:

1.000,000 korona.

Korona	száma
600000	1 jutalom
400000	1 nyer. á
200000	1 ..
100000	2 ..
90000	1 ..
80000	1 ..
70000	1 ..
60000	2 ..
40000	1 ..
30000	5 ..
25000	1 ..
20000	2 ..
15000	3 ..
10000	31 ..
5000	67 ..
3000	3 ..
2000	432 ..
1000	763 ..
500	1238 ..
300	96 ..
200	81700 ..
170	3900 ..
180	4900 ..
100	50 ..
80	3900 ..
40	3900 ..
50,000 nyer. és jut. kor. összegben	13.160,000

50,000 nyer. és jut. kor. összegben 13.160,000

Kiváló szerencse TÖRÖK-nél

Nagyon sokan szerencsések lettek általunk.
 Hat és fél millió koronánál többet nyertek nálunk nagyrabecsült vevőink.
 Az egész világ legesélydusabb sorsjátéka a mi m. kir. szab. osztálysors-játékunk, mely nemsokára újból kezdetét veszi.

100,000 sorsjegy **50,000**

PÉNZNYEREMÉNYVEL sorsolattik ki, tehát az összes sorsjegyek fele nyer a mellékelt sorsolási jegyzék kimitatása szerint.

5 hónap alatt összesen Tizenhárom millió 160.000 koronát, egy hatalmas összeget sorsolnak ki. Az egész vállalat állami felügyelet alatt áll.

Az I-56 osztály eredeti sorsjegyeinek tervszerű betétjei a következők:

egy nyolczad	1/8	frt	75	vagyis	1.50	korona
egy negyed	1/4		150		3	
egy fel	1/2		300		6	
egy egész	1		600		12	

A sorsjegyeket utvnéttel vagy a pénz beküldése ellenében küldjük szét. Hívatlanos tervezet díjtalanul. Megrendeléseket kérem azonnal, de legkésőbb!

folyó év április hó 21-ig
 bizalommal hozzánk küldeni.

Török A. és T^{sa}.

BANKHÁZ
 BUDAPEST.

Hazánk legnagyobb detailsorsjáték üzlete.

Főruudánk osztálysorsjáték osztályai:
 Főizlet: VI. Teréz-körut 46/a.
 Fiókok: 1. Váci-körut 4.
 " 2. Muzeum-körut II.
 " 3. Erzsébet körut 54. 684 1 1

Rendelőlevél levágandó. TÖRÖK A. ÉS TÁRSA bankháza Budapest.

Kérek részemre I. osztályú nagy, kir. szab. osztálysorsjáték eredeti sorsjegyet a hivatalos tervezettel együtt küldeni.
 Az összegzet korona-összegben utánvetelezni kérem postautalvánnyal küldöm mellékelem bankjegyekben (helyegyekben) A nem teljesítő tartalom.

Pontos cím: